

מַעֲשֵׂה בַחֲמֵץ שֶׁהֵלַךְ לְאִיבּוֹד

חגיית אֶהְרֹנוֹף

א

מי רָאָה חֲמֵץ שֶׁהֵלַךְ לְאִיבּוֹד?
אָנִי רָאִיתִי.

אָנִי, גִּדְעוֹן, שֶׁכָּל הַיְלָדִים קוֹרְאִים לוֹ גִּידִי.

אָנִי רָאִיתִי חֲמֵץ שֶׁהֵלַךְ לְאִיבּוֹד!

כָּל הַסִּיפּוֹר קָרָה בַּשָּׁנָה שֶׁעָבְרָה,

בִּי"ג בְּנִיסָן בָּעָרָב.

אַתֶּם הָרִי יוֹדְעִים,

זֶה הָעָרָב שֶׁלפָּנַי לִיל הַסֶּדֶר.

כָּל שָׁנָה, אֲנַחְנוּ,

יִלְדֵי מְשַׁפַּחַת יְרוֹן —

(דָּנִי, אָבִיעֵד וְאָנִי, גִּידִי).

מַחְבִּיאִים כְּדוּרֵי נִיזָר קִטְנִים בְּפִינוֹת הַבַּיִת.

וּמָה יֵשׁ בְּתוֹךְ כְּדוּרֵי הַנִּיזָר?

חֲתִיכוֹת לֶחֶם.

אַחַר כֵּךְ אָבָא בּוֹדֵק אֶת הַחֲמֵץ.

הוּא מְחַפֵּשׁ אֶת כְּדוּרֵי הַנִּיזָר

וְאוֹסֵף אוֹתָם אֶחָד אֶחָד.

ב

גַּם בַּשָּׁנָה שֶׁעָבְרָה הַחֲבָאנוּ

שִׁבְעָה כְּדוּרֵי נִיזָר.

דָּנִי שֶׁהוּא הַגָּדוֹל מִבֵּינֵנוּ,

הַחֲבִיא שְׁלוּשָׁה כְּדוּרֵי נִיזָר,

וְאָבִיעֵד וְאָנִי —

שְׁנֵי כְּדוּרֵי נִיזָר כָּל אֶחָד.

רָן, אָחִינוּ בֶּן הָאֲרָבֶעַ,

רָצָה גַם הוּא לְהַחְבִּיא,

אָכַל לֹא הִרְשִׁינוּ לוֹ.

דָּנִי הַסִּבִּיר לוֹ:

"יְלָדִים קִטְנִים יְכוּלִים לְפָזֵר פִּירוּרִים.

כְּשֶׁתִּגְדֵּל — תַּחֲבִיא גַם אֶתָּה."

אָבִיעֵד בָּחַר לוֹ אֶת מְקוֹמוֹת הַמַּסְתוֹר שְׁלוֹ,

וְאַחַר כֵּךְ אָמַר:

"אוּלֵי כִּדָּאִי שְׁנִירְשׁוּם

הֵיכֵן הַנַּחְנוּ אֶת חֲבִילוֹת הַנִּיזָר,

כְּדִי שְׁאַחַר כֵּךְ נוּכַל לְמַצוֹא אוֹתָן?"

אָבַל דָּנִי אָמַר, שְׁלֹא כִּדָּאִי,

אֲנַחְנוּ כְּבָר גְּדוּלִים וְיְכוּלִים לְזַכּוֹר.

ומה היה בשנה שעברה?

אבא בירך:

"אשר קדשנו במצוותיו

וצונו על בעור חמץ,"

ואחר כך, הוא חיפש בכל פינה:

מתחת למיטות, בצדי הארונות,

מתחת לשולחן, ליד רגלי הכסאות,

בכל מקום.

אף אחד לא דיבר.

כולם ספרו בלב את מספר החבילות

שנמצאו:

חבילה אחת,

כשהכול היה מוכן

וחבילות הנייר היו מוצפנות היטב,

קרא אביעד:

"אבא! אנחנו מוכנים!

אפשר להתחיל בדיקת החמץ!"

אבא נכנס לחדר.

בידו האחת הסידור פתוח

ב"סדר בדיקת חמץ",

ובידו השנייה הנוצה והגר.

בכל שנה אני מתפלא:

מאין השיג אבא נוצה?!

בכל שנה אני מחליט לשאול את אבא

אחרי בדיקת החמץ

מאין השיג את הנוצה,

אבל עד שמוצאים את כל החמץ,

ועד שאבא אומר את כל מה שכתוב

בסידור אחרי בדיקת החמץ

— אחרי כל זה, אני שוכח מה רציתי

לשאול.

שתי חבילות,

שלוש...שש.

כמעט כולן.

רק חבילת חמץ אחת לא נמצאה.

"נו, נו?"

ניסה אבא לרמוז לילדים שיעזרו לו,

שייתנו לו רמז.

דני הבין מיד את שפת הסימנים של אבא,

וסימן לו בתנועות ידיים:

"את החמץ שלי כבד מציאת."

גם אביעד הצביע על החמץ שלו

בתוך ערימת החמץ.

עכשיו היה ברור לכול:

החמץ שלי לא נמצא.

הייתי נבון ומבולבל:

"באמת, היכן הנחתי את החבילה

השביעית?

חבילה אחת מתחת למיטה של אביעד,

ואחת מתחת לכורסה, והשלישית...?"

לפתע נזכרתי:

"בונדאי מתחת לארון הספרים!"

נשמתי לרווחה.

מיהרתי לארון הספרים,

התכופפתי, ומה ראיתי? אין חבילה!

הסתכלתי ימינה, הסתכלתי שמאלה.

כלום!

"לא ייתכן" — חשבתי,

"אני בטוח שהנחתי את החבילה כאן.

מתחת לארון הספרים.

החמץ פשוט נעלם.

החמץ הלך לאיבוד!"

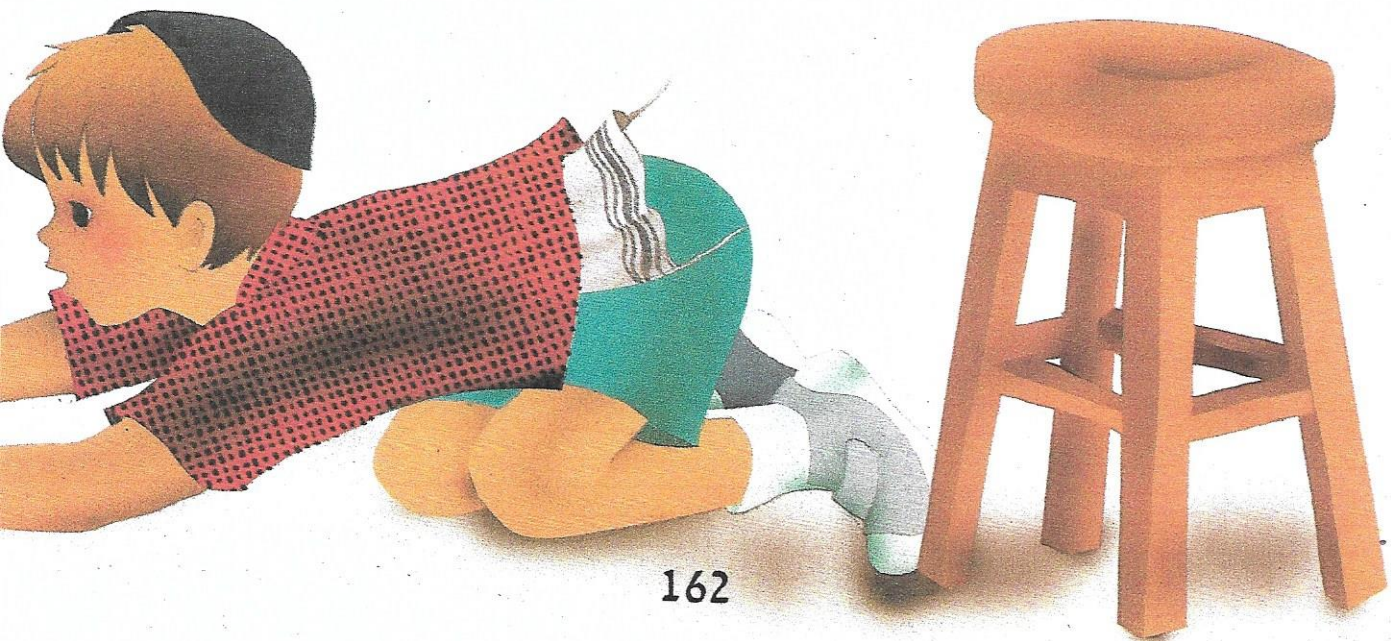
אבא החל לאבד את סבלנותו.

"נו, נו," — אמר

ורמז לנו,

כְּשִׁפוּלָם הָיוּ עֲסוּקִים,
חֶמֶק בֶּן הַקָּטָן לְחֹדְרוֹ.
הוּא חֹזֵר, וּבְיָדוֹ הַצַּעְצוּעַ הַחֹדֶשׁ שֶׁקִּיבֵּל:
מִשְׁאִית פִּלְסְטִיק גְּדוּלָה וְצִבְעוֹנִית.
בֶּן חֵייל חֵיוֹךְ שֶׁל נִיץ־חֹן
וְהַגִּישׁ לְאַבָּא אֶת הַמִּשְׁאִית.

שְׁחִיבִים לְמִצּוֹא אֶת הַחֲבִילָה הָאֲבוּדָה.
דָּנִי הִשְׁתַּטַּח עַל הָרִיצְפָּה,
אֲבִיעֵד זָחַל מִתַּחַת לַסֶּפֶה,
אֲפִילוֹ אִמָּא הִתְכּוֹפְפָה
לְהִבִּיט מִתַּחַת לַמֶּקְרָר.
מִי יוֹדֵעַ, אוֹלִי שֶׁם תִּמָּצָא הַחֲבִילָה...

רְצִיתִי לַגְעוֹר בּוֹ, רְצִיתִי לֹאמַר לוֹ:
" רֵן, בְּאַמֶּת !

עֲכָשְׁיוֹ אֲנַחְנוּ בְּאַמְצֵעַ בְּדִיקַת חֶמֶץ !
אָסוּר לְהַפְסִיק בְּאַמְצֵעַ !"
אָבֵל, לְהַפְתָּעִתִּי הָרַבָּה,
אָבֵא נָטַל מִיָּדוֹ אֶת הַמִּשְׁאִית
וְחִיּוֹךְ רָחֵב הַתַּפְשֵׁט עַל פָּנָיו.

בְּאַרְגֹז הַמִּטְעָן שֶׁל הַמִּשְׁאִית
הָיָה כְּדוֹר נִיָּר קָטָן.
וְמָה הָיָה בְּכְדוֹר הַנִּיָּר?
הַחֶמֶץ שֶׁהֵלַךְ לְאִיבוֹד.
אָבֵא נָטַל אֶת הַחֶמֶץ,
צִירָף אוֹתוֹ לְשֶׁאֵר כְּדוֹרֵי הַנִּיָּר
וּבִיטַל אֶת הַחֶמֶץ.
הוּא אָמַר:

" כָּל שְׂאוֹר וְחֶמֶץ שֶׁיֵּשׁ בְּרִשּׁוֹתַי,
שְׁלֹא רְאִיתִיו וְשְׁלֹא בִעֲרָתִיו
יִבְטַל וַיְהִיָּה הַפֶּקֶד כַּעֲפֹר הָאָרֶץ."
וּכְשֶׁסִּיִּים, חִיּוֹךְ אָבֵא לְעִבְרוֹ שֶׁל רֵן וְאָמַר:
" בְּשָׁנָה הַבָּאָה, אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם,
נִיתָן גַּם לָרֵן לְהַחֲבִיא חֶמֶץ."
וְאֲנִי,

כָּל כֵּךְ שֶׁמַּחֲתִי שְׂמָצָאֵנוּ אֶת הַחֶמֶץ שֶׁהֵלַךְ
לְאִיבוֹד,
עַד שֶׁשׁוֹב שְׂכַחֲתִי לְשֶׁאוֹל אֶת אָבֵא
מִהִיכָן הִשִּׁיג אֶת הַנוּצָה.

